

[Poul Westergaard.]

det i 1975, på kød og fjerkræ, og regeringen foreslår på det grundlag uændrede producentpriser i 2 måneder.

Hertil er at sige, at så vidt jeg ved, har kødproducenterne i Danmark ikke derved bragt noget som helst offer. De går nemlig alle sammen og venter på et yderligere prisfald, simpelt hen fordi — og det ved enhver — kødmarkedet i Europa er oversvømmet af kød. Prisstoppet her er altså et rent illusionsnummer. Og så er der vel i øvrigt ikke ret mange, der tror på, at Danmark efter de 2 måneders forløb får lov til at forlade EFs fjollede fødevareordninger og give afkald på de prisforhøjelser til producenterne, som fra 1. februar er stillet i udsigt fra EFs side. Tror statsministeren på det? Tror landbrugsministeren på det? Eller planlægger man bare en ny tilskudsordning til at nedbringe disse priser, tilskud, som skatteyderne og forbrugerne på en eller anden måde kommer til at betale?

Jeg ved ikke, om jeg med disse principielle og overvejende kritiske bemærkninger vedrørende regeringens parlamentariske fremgangsmåde, vedrørende lovgivningsmagtens forhold til arbejdsmarkedet og vedrørende den manglende balance i helhedsplanen har slået noget skår i regeringens skrāsikkerhed, eller om jeg måske har givet regeringen inspiration til at søge en mere fremkommelig vej. Det har jeg vel ikke, for det er allerede længe siden, at retsforbundets gruppe fremlagde disse hovedsynspunkter sammen med en lang række gode råd skriftligt til regeringen, og de synes jo ikke at have gjort det helt store indtryk.

Naturligvis er der også ting i regeringens planer, som vi ser positivt på, og som vi vil kunne medvirke til; der er også ting, som vist kun kan henregnes til det, der mest er taget med af psykologiske årsager, men som er uden den store saglige betydning for omkostningsudviklingen, f. eks. minister- og borgmesterhonorarerne, tantiernerne, og så dette avancementstop, som ingen rigtig kan håndtere og kontrollere.

Men ikke mindst i betragtning af den vægt, som regeringen har lagt på en vedtagelse af den udgiftsbegrænsning, der fremgår af finanslovforslaget for 1975-76, og i betragtning af, at regeringen jo har afvist at

tåle den beskedne forringelse af finansloven ved bortfald af afgiften på hårde hvidevarer, som vi drøftede i går, synes jeg også, det må være af afgørende interesse at få at vide, hvordan regeringen egentlig har tænkt sig det foreslåede komplekse indpasset i finansplanen. I direkte ekstra statsudgifter løber projektet jo op i over 2½ mia kr., og der er ikke givet nogen sammenhængende redegørelse for, hvordan dette skal vurderes. Kommer man måske en dag også med et forslag om en momsforhøjelse til finansiering?

Ved tidligere lejligheder har regeringen, når den lagde et større projekt frem i dette ting, selv om den har gjort det meget hårdt, og selv om den også har slået på valgtrommerne, altid gjort det med den slutbemærkning, at dette var et oplæg til forhandling. Jeg har indgående studeret statsministerens fremsættelsestale, og jeg kan ikke se, at denne indbydelse findes denne gang. Men uden forhandlingsvilje hos regeringen går det ikke. En stivsindet regering og et forhandlingsuvilligt socialdemokrati vil være den største risiko for de hundrede tusinde arbejdsløse og for de mange flere, som risikerer at komme til.

Birgit Busk (U):

Jeg er glad for at kunne sige, at jeg på partiet de uafhængiges vegne i modsætning til de fleste af ordførerne her i dag 100 pct. kan gå ind for regeringens kriseplan.

Det er ikke, fordi vi tror, at regeringen med denne pakke af lovforslag, for at bruge en god betegnelse af LO-formanden, hr. Thomas Nielsen, har fundet de vises sten til at bringe Danmark ud af de fortvivlede forhold, vi selv har bragt os ind i. Jeg tror, der mangler meget heri endnu, og jeg skal senere vende tilbage til det, men jeg synes, at det, regeringen her har fremlagt, er et så stort skridt i den rigtige retning, at jeg på mit partis vegne kan give min ubetingede støtte til det.

Jeg gør det i forventningen og håbet om, at dette netop kun er det første skridt på vejen, at regeringen med disse forslag har ønsket at efterleve Bjørnsons ord om, at det, man evner, skal man kaste af i de nærmeste krav. Og der er for mig ingen tvivl om, at de nærmeste krav i Danmark i dag er genskabelse af sådanne vilkår for vort erhvervsliv, at vi igen kan få hjulene i sving